

et aeg ei olle tulnud? Kaebamised ning surja sõnu: mid kaewawad iggapäw teie peale suremals. Mitte nõu oleks, sobra kõmbel räkides: tulge minoga ühhes jallapealt kuñinga ette, enne kui armo-aeg otsa lõppeb; sest tõrkumine ning pikkem aea viivitamine ei aita teile middagi; teie wölla-wak on kuñinga täis! Paljo, vägga paljo kaebamisi teie ülle on kuñinga kõriva ette töötetud; täna kutsutakse teid kolmatkorda; kui teie selle kutsmise peale ei tulse, siis mõistetakse teid seadust mõda, ilma järrelkuulmata, surma. — Kuñingas saab kõige sõawäega seie tulsema, teie kindlat mõisa ümberpiirama, et seddagl sisse eggat wälja eñam ei pease; ja teie lähhete naise ja lastega, ello ning warraga ühhestükkis uffa. Kuñinga wölli eest ei pease teie pöggemema; sepärrast on kõige targem nõu: tulge hääl kõmbel kohto ette. — Kärvvalust ei olle teil, Juñmal täñnatud! pudu; teie sate ennast sest wör-gutusest lahti xeastma, nõnda kui enne sedda suremasti kumbutusest peastsite ja omäa waensased äbbi sisse saat site. — Reinowadder ütles: „armas lellepoeg, teie nõu on sidowäärt. Julgest sahhan ma tulla õiguse otsust nõudma, ja ladan, et kuñingas mulle armo saab näitama; temä teab, mis suurt lassu ma temale sadan, agga ta teab ka, ludda teised issandad mind sellsepärrast wiikwad. Ei wöiks minota kuñinga aujärg üllesseista! Ja kui olleksin kümnekord rohkemine elsinud, siiski tean, et kui temä silma watan ja teinaga saan räkima, siis lõppeb ta wiikha otsego

fewwadine luñi päwa paistel! Kuñingal fül paljo sullasid ning nõuandjaid, agga tarla meelt ja nõu ei olle paljo kellegilt leida. Kus ial tarla nõu pudub, peab Reinowadder neid juhtima; muidu on sure-issandade koggodus üks juhhiwitsata wanker. Mitte wiiklab mind selle õnne pärrast, mõni jälle mu aja pärrast, ja üks tõssin mo suremaid wiikhamehhi on praego kuñinga jures foos, kes mulle surma on wandumud. Kuis sudan üksipäinis ulga wästo seista? Sepärrast kartsin tännini tulles. Agga siiski läbhen ennemine aja kohto ees selletama, kui et sest miño naise ning lastele middagi kahjo wöiks sündida. Armas Ermelina, tallis loomake! — ütles Reinowadder omäa abbilasale — „kandke truiste vold laste eest, ja wadata ei lurniwissates teine teist faikaga pähhe ei pudu! Kõige eñamist pallun teid norema pojakese Reino järrel wadata; temal on keñad ambad suns ja iggapiddi issa-lujjo ning kõmbed, ladan temast ülsford mehhe sawad; ja siin on mo poeg Rossel, weiske wörruke, kedda nisama armsaks pean! Ta oksab auduwa linno alt muñad warrastada, et lind sedda tähhele ei pañe. Lehte lastele iggapiddi meeles hääd ja kaitsege neid kahjo eest! taggasii tulles tassun teile lõik waewa ning oolelandmisse käite.“ Seddawiisi naist manitsedes jättis Reinowadder jummalaga ja töttas Irmabbemega miñema.

Teed käies ütles Reinowadder määrale: „Mo tallis lellepoeg ja söbber! pean teile tunništama, mis